

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., ve věci

žalobce: **Autosalon Dědik s.r.o.**
sídlem Kunín 137, 742 53 Kunín
zastoupený daňovým poradcem TOMÁŠ GOLÁŇ, daňová kancelář
s.r.o.

sídlem Jiráskova 1284, 755 01 Vsetín

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 9. 2019, č. j. 39973/19/5300-21442-711359, ve věci daně z přidané hodnoty

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutím Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 6. 3. 2018 č. j. 726212/18/3215-50521-801145 a č. j. 726265/18/3215-50521-801145, kterými byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období listopad a prosinec 2012 s odůvodněním, že žalobce byl zapojen do řetězce stiženého daňovým podvodem.
2. Žalobce v žalobě namítl, že žalovaný postupoval nepředvídatelně, když nejprve sdělil žalobci, že mu umožní vyjádření ke zjištěným skutečnostem i po uplynutí zákonem stanovené lhůty, ale pak konstatoval, že vydá rozhodnutí ve lhůtě do 20. 9. 2019 z důvodu prekluze, takže fakticky nebude přihlížet k novým důkazním návrhům. Žalovaný přitom doplnil spis oproti zprávě o daňové kontrole o cca 30 nových podkladů. Dále žalobce namítl, že žalovaný vycházel z podkladů „uvedených pod písm. f) – m)“, které nebyly žalobci předloženy k nahlédnutí dne 4. 9. 2019. Dále žalobce namítl, že žalovaný vedl řízení s prodlevami několik měsíců a z důvodu nahodile zjištěné prekluze neprovedl žádný z žalobcem navržených důkazů (výslech Ing. T., H. G., pana T., Ing. P., podklady, na základě nichž byla doměřena daň společnosti PRESSTEX MEDIA SE – dále jen „Presstex“, výpis z osobního daňového účtu této společnosti). Dále žalobce namítl, že žalovaný přidal do odůvodnění napadeného rozhodnutí změněné okolnosti, které nebyly uvedeny ani ve výzvě k seznámení se zjištěnými skutečnostmi, aniž by k tomuto rozšíření zaslal žalobci výzvu podle § 115 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb. (dále jen „daňový řád“). Jednalo se zejména o body 54, 64, 70-73, 81-83, 90-91, 99 napadeného rozhodnutí.
3. K věci samé žalobce uvedl, že jeho dodavatel – společnost Presstex – podal příslušná daňová přiznání, vykázanou daň uhradil, přičemž chybějící daň uměle vytvořil správce daně, který situaci u dodavatele vyhodnotil opačně. Dodatečný platební výměr společnosti Presstex za 4. čtvrtletí roku 2012 je podle žalobce nicotný, když není seznatelné, na základě čeho byla DPH doměřena, byl vydán bez zákonného podkladu. Žalovaný se namítanou nicotností nezabýval. Správní orgány disponovaly daňovými doklady od společnosti Marin Sports, která dodala plnění společnosti Presstex, takže odmítnutí nároku společnosti Presstex na odpočet DPH je v rozporu se zjištěným skutkovým stavem. Ani k této námitce se žalovaný nevyjádřil. Dále žalobce namítl, že žalovaný překvapivě změnil popis podvodu, aniž by žalobce vyrozuměl o změně právního názoru. U jednání žalobce poukázal v souvislosti s chybějící daní na věc, která byla vedena u zdejšího soudu pod sp. zn. 22 Af 41/2018 a u Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) pod sp. zn. 6 Afs 83/2020 (dále „věc Velkoobchod Zajac“).
4. Další žalobní námitky se týkaly společnosti Presstex – podle žalobce nebyla vůbec podezřelá, neboť měla registraci k DPH, osobu oprávněnou za ni jednat, tedy pana T., s nímž se žalobce osobně setkal a který byl znám a doporučován v tenisových kruzích. Presstex měl zveřejněnou účetní závěrku za rok 2011, pan T. potvrdil plnění pro žalobce, a pokud měly správní orgány nějaké další výhrady, mohly provést jeho opakovaný výslech, od něž bylo bezdůvodně upuštěno. Pokud jde o sídlo společnosti Presstex, správce daně

neprovedl místní šetření, jen formálně konstatoval, že sídlo je virtuální. Žalovaným uvedené „nestandardní“ okolnosti nejsou podle žalobce „objektivními“ okolnostmi (nezávislémi na vůli jednajícího).

5. Pokud jde o cenu plnění, žalobce namítl, že žalovaný nehodnotil ceny za reklamu u jiných subjektů na uvedené akci, a to přes žalobcovu odvolací námitku (v žalobě zmínil společnosti BREBECK Composite s.r.o. – dále jen „Brebeck“, ČSAD REALITY Ostrava a OCCAM PR s.r.o.). Žalobce neznal a ani nemohl znát cenu mezi Marin Sports a Presttexem, rozdíly mohly spočívat v tom, že se jednalo o různá plnění, snížení běžné ceny naopak mohlo být způsobeno tím, že na této akci na poslední chvíli vypadli dosavadní partneři. Žalobce dále namítl, že žalovaný zcela vynechal zjištění správce daně, že žalobce běžně investoval do reklamy několik set tisíc Kč ročně.
6. Zbytek žaloby tvoří (kromě obsáhlých citací judikatury - bez bližší vazby na skutkové okolnosti nyní přezkoumávané věci - a opakování námitek již uvedených) výčet toho, co podle žalobce žalovaný opomněl posuzovat (viz str. 25 žaloby, od řádně zapsané obchodní společnosti Presttex, přes běžný obchodní model, nijak neobvyklou cenu, uzavřenou písemnou smlouvu s dodavatelem, řádnou fakturaci, uskutečnění plnění, až po provedení kontroly plnění a ujistění dodavatele, že odvedl DPH).
7. V replice ze dne 24. 7. 2020 k vyjádření žalovaného žalobce navíc uvedl domněnky o údajné manipulaci žalovaného se správním spisem a v replice ze dne 20. 3. 2021 jen zopakoval některé procesní námitky.
8. Žalovaný se ve vyjádření věnoval jak procesním, tak věcným námitkám, poukázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a také na příslušnou judikaturu správních soudů a SDEU. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
9. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Z obsahu správních spisů soud zjistil, že tehdejšímu zástupci žalobce byla dne 12. 8. 2019 doručena výzva k seznámení se zjištěnými skutečnostmi podle § 115 odst. 2 daňového řádu, lhůta k vyjádření byla stanovena na 15 dnů od doručení výzvy, s tím, že v odůvodnění žalovaný uvedl, že tuto lhůtu nelze prodloužit, avšak žalovaný vyčká s vydáním konečného rozhodnutí po rozumně zdůvodnitelnou dobu, pokud žalobce bude reagovat ve stanovené lhůtě a uvede, že další důkazní prostředky je schopen doložit teprve následně do určitého data. Žalobce doručil žalovanému dne 20. 8. 2019 oznámení o změně svého zástupce s tím, že se vyjádří do 26. 10. 2019. Žalovaný na to sdělil žalobci, že vzhledem k uplynutí lhůty pro stanovení daně dne 8. 10. 2019 vydá rozhodnutí o odvolání nejpozději 20. 9. 2019. Žalobcův nový zástupce poté ještě nahlížel do spisu a podal dne 19. 9. 2019 doplnění odvolání. Žalovaný rozhodl dne 24. 9. 2019, rozhodnutí bylo doručeno zástupci žalobce 25. 9. 2019. Soud nesouhlasí s námitkou, že by žalovaný postupoval nepředvídatelně. Naopak, žalovaný jasně a konkrétně sděloval žalobci svá stanoviska, přičemž sdělení o tom, kdy nejpozději vydá rozhodnutí, je zřejmou reakcí na žalobcovo oznámení o změně zástupce. Soud souhlasí s žalovaným v tom, že žalobce měl dostatečnou lhůtu k seznámení a vyjádření (fakticky od 12. 8. 2019 do 20. 9. 2019, když změna zástupce je čistě věcí žalobce) a neshledal nic, co by vedlo k porušení žalobcových práv – žalobce sám v žalobě neuvedl žádné konkrétní dopady na svá práva, pouze to, že nedostal dostatečný prostor k vyjádření.

Pokud jde o „cca 30 nových podkladů“, tomu se žalovaný věnoval konkrétně v bodě 7 odůvodnění napadeného rozhodnutí a žalobce na tam uvedené skutečnosti v žalobě nijak nereagoval. Soud souhlasí s žalovaným, že lhůta poskytnutá žalobci plně postačovala i s ohledem na rozsah a obsah doplnění. Tato žalobní námitka je nedůvodná.

11. Pokud jde o podklady „uvedené pod písm. f) – m)“, soud zjistil z obsahu správních spisů, že jde pouze o údaje veřejně dostupné na internetu (z obchodního rejstříku atd.), konkrétně uvedené v bodě 6 odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž totožný seznam obsahovalo již seznámení se zjištěnými skutečnostmi, doručené žalobci 12. 8. 2019. Žalobci byl tedy znám seznam konkrétních skutečností a mohl si je ověřit sám na internetu. Soudu není zřejmé, v čem by se zlepšilo žalobcovo postavení, pokud by mu za uvedených okolností byl dne 4. 9. 2019 předložen úřední záznam o tom, že žalovaný nahlížel do údajů na internetu – a opět, žalobce k tomu v žalobě nenamítl nic konkrétního. Tato žalobní námitka je nedůvodná.
12. Soudu není známo, z čeho žalobce usuzuje na „nahodile zjištěnou prekluzi“. Jak je již uvedeno výše v bodě 10. tohoto rozsudku, žalovaný pouze jasně sdělil žalobci, kdy končí lhůta pro stanovení daně. K námitkám ohledně neprovedených důkazních návrhů soud zjistil z obsahu správních spisů, že se v nich nenachází žádný návrh na výslech Ing. T. (který byl až do 20. 8. 2019 žalobcovým zástupcem ve správním řízení). Pokud jde o H.G., žalovaný se k návrhu na její výslech vyjádřil v odst. 128 až 130 napadeného rozhodnutí (výslech by byl nadbytečný, směřoval by ke skutečnostem, které nejsou sporné), žalobce v žalobě na tyto závěry nijak nereagoval. Totéž platí v případě pana T. – žalovaný se vyjádřil v odst. 6 odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalobce v žalobě na tyto závěry nijak nereagoval. Pokud jde o Ing. P., žalobce neuvedl, zda jej navrhoval jako svědka, k čemu by měl být vyslechnut, ani žádnou souvislost s žalobními tvrzeními, soud proto nemá, co by k věci sdělil. Pokud jde o podklady, na základě nichž byla daň doměřena Presstexu, tento požadavek uvedl žalobce v doplnění odvolání ze dne 19. 9. 2019, žalovaný se s ním vypořádal v odst. 112 až 114 odůvodnění napadeného rozhodnutí (skutkový stav byl zjištěn dostatečně z odůvodnění dodatečného platebního výměru z 24. 9. 2015, další dokazování by bylo nadbytečné), a žalobce v žalobě na tyto závěry nijak nereagoval. Tato žalobní námitka je nedůvodná.
13. V souladu s § 115 odst. 2 daňového řádu je nutno seznámit daňový subjekt buď se zjištěnými skutečnostmi, které vyplynuly z dokazování provedeného v odvolacím řízení, nebo s odlišným právním názorem odvolacího orgánu oproti správci daně, pokud by změna byla v neprospěch odvolatele. Jak soud zjistil z obsahu správních spisů, žalobcem namítané odst. 54, 64, 70-73 odůvodnění napadeného rozhodnutí poukazují na skutečnosti známé již z daňové kontroly, odst. 81-83, 90-91, 99 na skutečnosti, s nimiž byl žalobce seznámen 12. 8. 2019. Tato žalobní námitka je nedůvodná, přičemž soud nebude zkoumat další odstavce odůvodnění napadeného rozhodnutí nad rámec konkrétně uvedených v žalobě.
14. Pokud jde o žalobní námitky k narušení daňové neutrality, chybějící daň byla zjištěna u žalobcova dodavatele Presstex. K tomuto daňovému subjektu soud zjistil z obsahu správních spisů, že za 4. čtvrtletí 2012 mu byla DPH nejprve vyměřena podle podaného daňového přiznání a následně dodatečně vyměřena v rozsahu neuznaných nároků na odpočet DPH z přijatých zdanitelných plnění, uplatněných v daňovém přiznání (daňová povinnost zvýšena o 7 100 287 Kč). V odůvodnění dodatečného platebního výměru z 24. 9. 2015 je uvedeno, že Presstex v rozporu s § 86 odst. 1 daňového řádu neumožnil zahájení

daňové kontroly za 4. čtvrtletí 2012, proto mu byla doručena výzva k zahájení daňové kontroly, této výzvě nevyhověl, aniž by sdělil závažné důvody, proto mu byla doměřena DPH v rozsahu nároku na odpočty DPH. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí (odst. 81 – 82 a 112 – 113) uvedl tyto skutečnosti a vyhodnotil je tak, že Presstex neumožnil ověřit, zda nezákonně nesnižoval svou daňovou povinnost neoprávněně uplatněnými nároky na odpočet DPH. Nekomaktnost je přitom typickým znakem subjektu, který je vkládán do podvodných řetězců za účelem znemožnit prošetření správnosti odvedení DPH. Soud považuje odůvodnění žalovaného za dostatečně konkrétní a podložené obsahem správních spisů. Pokud žalobce argumentoval doklady od společnosti Marin Sports a vyvozoval z toho, že odmítnutí nároku společnosti Presstex na odpočet DPH je v rozporu se zjištěným skutkovým stavem, soud poukazuje na novější judikaturu NSS k podvodům na DPH, z níž je možno k tomu citovat: „Podvodného jednání na DPH, které má za následek daňový únik, se může dopustit kterýkoli článek obchodního řetězce mnoha různými způsoby, a to jak na vstupu, tak na výstupu. Chybějící daň (daňový únik) u jednoho z článků v dodavatelsko-odběratelském řetězci proto nemusí nutně odpovídat odepřené výši nárokovaného odpočtu z plnění v tomto řetězci přijatém. Daňový únik se ani nemusí týkat přímo pořizovaného plnění. Podstatné je, že subjekt uplatňující nárok na odpočet daně věděl či mohl vědět, že se přijetím plnění účastní obchodního řetězce, který je podvodem zasažen.“ - rozsudek NSS ze dne 18. 3. 2021 č. j. 9 Afs 160/2020 – 49. Soud tedy nesouhlasí s žalobcem, že by chybějící daň uměle vytvořil správce daně, chybějící daň byla následkem nespolupráce, nekomaktnosti žalobcova dodavatele Presstexu. Postup příslušného správce daně a důvody doměření jsou jasné z dodatečného platebního výměru. Žalovaný se sice výslovně nevyjádřil k namítané nicotnosti tohoto rozhodujícího podkladu, nicméně z celého odůvodnění napadeného rozhodnutí je nepochybné, že považoval dodatečný platební výměr za zákonný. I podle názoru soudu je jasné seznatelné, na základě čeho byla DPH Presstexu doměřena, výměr netrpí žádnými vadami, jež by jej činily zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným. Ve výše uvedeném skutkovém stavu pak soud spatřuje také rozhodující odlišnost od věci Velkoobchod Zajac: tam jednak nebylo předmětem přezkumu jen zdaňovací období listopadu a prosince 2012, nýbrž mnohem širší období s různými skutkovými okolnostmi, a dále soud poukazuje na velmi odlišnou úroveň odůvodnění rozhodnutí správních orgánů ve věci Velkoobchod Zajac oproti nyní přezkoumávané věci, jejíž odůvodnění je konkrétní, propracované a logické. Soud nesouhlasí ani s žalobcovou námitkou, že žalovaný překvapivě změnil popis podvodu. Z obsahu správních spisů soud zjistil, že správce daně považoval za účastníka řetězce, který spáchal podvod, společnost Presstex, které byla dodatečně vyměřena daňová povinnost ve výši 7 100 287 Kč za 4. čtvrtletí 2012, a tato daň nebyla uhrazena. V odvolacím řízení byl pak připojen tento dodatečný platební výměr, z jehož odůvodnění čerpal žalovaný. Podle soudu tedy žalovaný pouze více konkretizoval právní názor správce daně, aniž by ho nahradil odlišným právním názorem. Žalobní námitka týkající se chybějící daně je nedůvodná.

15. Pokud jde o skutečnosti, které měly vzbudit v žalobci pochybnosti o dodavateli, jimi se žalovaný zabýval v bodech 84 až 91 odůvodnění napadeného rozhodnutí, a krajský soud z nich zdůrazňuje následující: Presstex nevyvíjel v předchozím roce žádnou činnost, nebylo možné nalézt o něm žádné zmínky na internetu, smlouva s ním byla naprosto nekonkrétní co do obsahu plnění (velikost a vzhled loga, jeho konkrétní umístění v tenisových areálech, způsob provedení loga – zda na reklamní plachtě či v jiných materiálech), Presstex

nedodržel vlastní smluvní ujednání (daňové doklady vystaveny ještě před uskutečněním plnění), vysoká cena reklamy oproti jiným reklamním plněním, která žalobce přijal v roce 2012. Pokud jde o pana T., pak soud jednak považuje za dostatečné důvody, jimiž se omlouval z výsledku (dlouhodobá nemoc, podloženo lékařskými zprávami), a jednak nepovažuje jeho další výsledek za nutný, když otázka uskutečnění plnění není sporná a okolnosti uvedené v bodě 52 odůvodnění zjistil žalovaný z obchodního rejstříku a z dožádání správce daně (pan T. jako člen statutárních orgánů v mnoha korporacích, Presstex jako ready made společnost). Krajský soud tedy, aniž by popíral skutečnosti uvedené žalobcem, poukazuje na další skutečnosti, zjištěné v řízení, z nichž je „podezřelost“ dodavatele patrná. Pokud jde o námitku ohledně sídla Presstexu, žalobce k tomu nenamítal nic konkrétního (že by tam snad Presstex měl kancelář, že by se tam žalobce setkával s panem T. či někým jiným za dodavatele), tato námitka zůstala ve zcela obecné rovině, a proto k ní soud dodává pouze to, že virtuální sídlo bylo jen jednou z mnoha dalších položek ve výčtu v odůvodnění napadeného rozhodnutí, které dohromady vytvořily ucelenou mozaiku. Pokud žalobce poukazoval na rozdíl mezi nestandardními a objektivními okolnostmi, k tomu soud uvádí, že žalobce k této obecné úvaze nesdělil nic konkrétního. Žalobní námitka týkající se nedostatečných pochybností o dodavateli není důvodná.

16. K námitce, že žalovaný nehodnotil ceny za reklamu u jiných subjektů na uvedené akci, soud především poukazuje na bod 120 odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž žalovaný obsáhle hodnotil reklamní služby poskytnuté korporaci Brebeck. K tomuto subjektu také směřovala žalobcova námitka v průběhu řízení (z 19. 9. 2019) – jak soud zjistil z obsahu správních spisů, žalobce kromě toho zmínil jen společnost OCCAM PR s.r.o., avšak pouze při popisu průběhu daňové kontroly, bez konkrétních odvolacích námitek. K žádným jiným subjektům jeho námítka nesměřovaly. Krajský soud tedy uzavírá, že žalobcova odvolací námitka byla vypořádána řádně, v rozsahu žalobcova odvolání. Stejně tak soud nesouhlasí s žalobní námitkou, že žalovaný zcela vynechal zjištění správce daně, že žalobce běžně investoval do reklamy několik set tisíc Kč ročně – k tomu soud poukazuje na body 74 až 77 odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se touto otázkou žalovaný zabýval zcela konkrétně. Zbytek této žalobní námítka tvoří žalobcovy volné úvahy o důvodech, co vše mohlo mít vliv na cenu reklamy. K tomu soud nemá, co by dodal, snad jen to, že předmětem přezkumu mohou být konkrétní fakta, nikoli domněnky. Ani tato žalobní námitka není důvodná.
17. K výčtu na str. 25 žaloby soud uvádí, že zkontroloval bod po bodu žalobcova tvrzení a zjistil z obsahu správních spisů, že nic z nich žalovaný neopomněl, posuzoval zmíněné skutečnosti v souhrnu s dalšími zjištěními, která naopak pomíjí žalobce v žalobě.
18. Pokud jde o údajnou manipulaci se správním spisem (...učinil tak pravděpodobně až...nelze vyloučit, že...), soud se nebude zabývat žalobcovými domněnkami, jak již uvedl výše v bodě 16. tohoto rozsudku.
19. S ohledem na výše uvedené soud žalobu zamítl v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s.
20. Procesně úspěšný žalovaný (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) náhradu nákladů řízení nepožadoval, soud proto rozhodl o náhradě nákladů řízení tak, jak je uvedeno ve II. výroku.

[Zadejte text.]

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 23. června 2021

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje